

ОДИН

Я — пісковий годинник.

На мене обвалилися мої сімнадцять років і поховали під собою. Поки час витікає з мого тіла, здається, наче мої ноги набили піском і зліпили до купи, мій розум переповнюють піщинки нерішучості, незроблені вибори і нетерплячість. Маленька годинникова стрілка стукає, відбиваючи один і два, три й чотири, шепоче:

— Агов, вставай, підводься, вже час...

...прокидатися...

...прокинься...

Прокидайся, — шепоче він.

Різкий вдих, я прокидаюся, але не встаю, відчуваю не переляк, а здивування. Вдивляюся в шалено зелені очі, що ніби знають надто багато, розуміють надто добре. Аарон Варнер Андерсон схилився наді мною, дивлячись стурбовано, його рука застигла в повітрі, ніби він ось-ось мене торкнеться.

Він смикається назад.

Дивиться пильно, не кліпаючи, його груди підіймаються й опускаються.

— Добрий ранок, — кажу невпевнено. Не розумію, як звучить мій голос, котра зараз година і який день, не розумію, що за слова виринаються з моїх вуст і що це за тіло, в якому я перебуваю.

Я помічаю, що на ньому біла сорочка, яку він недбало заправив у дивовижно випрасувані чорні штани. Він закотив рукава і підтягнув їх вище ліктів.

У його усмішці проступає біль.

Я сідаю, Варнер відхиляється, щоб дати мені місце. Мені доводиться заплющити очі, щоб втамувати раптове запаморочення, та я змушую себе зберігати спокій, доки усе не минеться.

Я втомлена і слабка від голоду, та, здається, зі мною все добре, якщо не зважати на легкий біль у кількох місцях. Я жива. Дихаю, кліпаю, почуваюся людиною, і точно знаю чому.

Я зустрічаюся з ним поглядом.

— Ти врятував мені життя.

Мені вистрелили в груди.

Батько Варнера пустив кулю в моє тіло, я і досі відчуваю відлуння удару. Якщо зосередитися, навіть можу наново пережити мить, коли це сталося; біль, такий інтенсивний, такий нестерпний, ніколи його не забуду.

Я перелякано вдихаю.

Нарешті до мене доходить, що я відчуваю знайому чужорідність цієї кімнати. Мене швидко охоплює паніка, яка волає, що я прокинулася не там, де заснула. Моє серце шалено калатає, я трохи відсовуюся від Варнера, впираючись спиною в узголів'я ліжка, хапаюся за простирадла, намагаюся не дивитися на люстру, яку пам'ятаю надто добре...

— Усе добре... — заспокоює Варнер. — Усе добре...

— Що я тут роблю? — паніка, паніка; жах затуманює свідомість. — Навіщо ти знову привів мене сюди?

— Джульетто, благаю, я тебе не скривджу...

— Тоді навіщо ти мене сюди привів? — мій голос починає зриватися, і я з усіх сил намагаюся заспокоїтись. — Нащо ти повернув мене у цю пекельну діру...

— Я мав схвати тебе, — видихає він і переводить погляд на стіну.

— Що? Чому?

— Ніхто не знає, що ти жива, — Варнер повертається, щоб подивитися на мене. — Мені треба було повернутися

на базу. Треба було вдавати, що усе знову нормально, я не мав часу.

Я змусила страх застигнути.

Я роздивляюся його обличчя й аналізую цей терплячий, щирий тон. Пригадую, яким Варнер був минулого вечора — це ж мало бути минулого вечора — пригадую його обличчя, як він лежав біля мене у темряві. Варнер був ніжним, добрим і лагідним, він врятував мене, врятував моє життя. Мабуть, він переніс мене на ліжко. Поклав біля себе. Це мав бути Варнер.

Я кинула погляд на власне тіло і збагнула, що на мені чисті речі, ані крові, ані дірок, взагалі ніде нічого. Цікаво, хто мене вимив, хто переодягнув? Я починаю непокоїтися, що це також міг зробити Варнер.

— Ти... — невпевнено промовляю, торкаючись краю сорочки, — ти, мої речі...

Він усміхається. Варнер пильно дивиться на мене від чого я заливаюся рум'янцем; здається, починаю його трохи ненавидіти, аж тут він хитає головою. Дивиться на свої долоні.

— Ні, — каже Варнер. — Про це подбали дівчата. Я лише переніс тебе в ліжко.

— Дівчата, — шепочу я спантеличено.

Дівчата.

Соня і Сара. Вони теж там були, близнючки-цілительки допомогли Варнеру. Дівчата допомогли йому врятувати мене, бо він єдиний, хто може мене тепер торкатися, єдина людина у світі, якій вдалося безпечно перелити свою цілющу силу в моє тіло.

Голова закипає від думок.

Куди поділися дівчата що з ними сталося де Андерсон війна о господи що сталося з Адамом і Кенджи і Кастлом... мені треба встати мені треба встати мені треба встати і вилізити з ліжка піти

але

Я намагаюся поворухнутися, та мене підхоплює Варнер. Я не можу тримати рівновагу, не можу встояти на ногах; я й досі почуваюся так, наче мої ноги прикуто до цього ліжка, раптом я втрачаю здатність дихати, бачу перед очима цяточки і відчуваю, що от-от знепритомнію. Треба встати. Треба піти.

Не можу.

— Варнере, — мої очі шалено бігають по його обличчю. — Що сталося? Як пройшла битва?

— Прошу, — каже він, обіймаючи мене за плечі. — Тобі варто починати повільно, тобі треба щось з'їсти...

— Розкажи мені...

— Ти не хочеш спершу перекусити? Чи прийняти душ?

— Ні, — чую я свій голос. — Мені треба знати саме зараз.

Один. Два і три.

Варнер робить глибокий вдих. Ще мільйон митей. Він кладе праву руку на ліву й починає обертати нефритовий перстень на мізинці, знову, і знову, і знову, і знову.

— Усе скінчено, — промовляє він.

— Що?

Я промовляю це слово, але з моїх вуст не чути звуку. Я чомусь оніміла. Кліпаю, та нічого не бачу.

— Усе скінчено, — повторює Варнер.

— Ні.

Я видихаю це слово, видихаю неможливість почутого.

Він киває. Варнер зі мною не погоджується.

— Ні.

— Джульетто.

— Ні, — заперечую я. — Ні. Ні. Це якась дурня. Не сміши, — кажу йому. — *Не смій мені брехати, хай тобі грець*, — тепер мій голос високий, він ламається, слова тремтять і... — Ні, — я судомно дихаю, — ні, ні, ні...

Я вже стою. На очі швидко набігають сльози, кліпаю, знову і знову, але світ перетворюється на хаос, мені хочеться сміятися, бо все, про що я здатна думати — наскільки він жахливий і прекрасний водночас, що наші очі самі ж замилюють правду, коли ми не в силах її бачити.

Підлога тверда.

Я знаю, це доконаний факт, бо вона несподівано притискається до мого обличчя. Варнер намагається доторкнутися до мене, але, здається, я кричу і б'ю його по руках, щоб він їх прибрав, бо я вже знаю відповідь. Я маю знати відповідь, бо вже відчуваю, як закипає відраза, як вона тривожить моє нутро, та я все одно запитую. Лежу, та мені все одно вдається перевернутися, рани в голові знову кровоточать, витріщаюся в одну точку на килимі розміром не більше десяти футів, я не впевнена, що жива взагалі, але мушу почути його відповідь.

— Чому? — запитую я.

Це лише слово, дурне і просте.

— Чому битва завершилася? — перепитую знову. Більше не дихаю і насправді навіть не говорю, просто вимовляю літери власними губами.

Варнер не дивиться на мене.

Він витріщається в якусь точку на стіні, тоді переводить погляд на підлогу і на простирадла, на кісточки своїх пальців, стиснених у кулаки, але не на мене, він не дивиться на мене. Потім Варнер обережно промовляє:

— Тому що усі вони мертві, люба. Усі вони мертві.

ДВА

Мое тіло ціпеніє.

Застигають мої кістки, моя кров, мій мозок, мене охоплює якийсь раптовий неконтрольований параліч, який

проходить крізь мене так швидко, що я, здається, втрачаю здатність дихати. Я хриплю, роблячи глибокі напружені вдихи, і стіни починають безперервно хитатися перед очима.

Варнер притягує мене до себе.

— Відпусти мене, — кричу я, але роблю це лише у своїй уяві, бо мої губи відмовляються працювати, а серце щойно перестало битися, мій розум розпадається на шматочки, а мої очі... мої очі... мені здається, вони починають кровоточити. Варнер шепоче щось заспокійливе, але я не чую що, він охоплює мене руками, ніби намагаючись утримати в купі простою фізичною силою, але все це марно.

Нічого не відчуваю.

Варнер не дає мені говорити, гойдаючи мене туди-сюди, і лише тепер я розумію, що з мене виривається найстрашніший, наймоторошніший звук агонії. Мені хочеться заговорити, захиститися, звинуватити Варнера, засудити його, назвати його брехуном, але я не можу промовити жодного слова, не можу сказати нічого, крім звуків, настільки жалюгідних, що мені майже стає соромно за себе. Мені вдається вивільнитися з його обіймів, задихаючись і згинаючись, я хапаюся за свій живіт.

— Адам, — хриплю, промовляючи його ім'я.

— Джульєтто, прошу тебе...

— Кенджі, — уривчасто дихаю, падаючи на килим.

— Прошу тебе, люба, дозволь тобі допомогти...

— А що із Джеймсом? — я чую свій голос. — Він залишився в Омега-Пойнті, йому н-не д-дозволили і-іти...

— Усе знищено, — повільно й тихо каже Варнер. — Усе. Вони катуваннями змусили деяких членів розкрити точне місце розташування Омега-Пойнту. А тоді все там розбомбили.

— О господи, — я затуляю рота рукою і переводжу погляд у стелю, не кліпаю.

— Мені так прикро, — зітхає він. — Ти собі навіть не уявляєш, наскільки мені прикро.

— Брехун, — шепочу я, й у голосі моєму отрута. Я розлючена і розгнівана, та в мене немає сил турбуватися про це. — Тобі зовсім не прикро.

Я переводжу погляд на Варнера, дивлюся на нього досить довго, щоб побачити, як біль спалахує в його очах. Він прокашлюється.

— Мені шкода, — промовляє Варнер знову, тихо але впевнено. Він бере свою куртку, яка висіла неподалік на стелажі, і, не кажучи нічого, накидає її на себе.

— Куди ти йдеш? — запитую, водночас відчуючи провину.

— Тобі треба час, щоб це переварити, і в цьому моє товариство тобі ніяк не допоможе. Ти налаштувайся на розмову, а я тим часом завершу кілька справ.

— Прошу, скажи, що ти помилився, — голос зривається, я переводжу подих. — Скажи мені, що ти можеш помилятися...

Варнер дивиться на мене, здається, вічність.

— Якби був найменший шанс, я міг би позбавити тебе цього болю, — зітхає він нарешті, — забрав би його собі. Ти ж знаєш, я не казав би цього, якби це була неправда.

Це його «це» — його щирість — врешті розриває мене навпіл.

І через нестерпність цієї правди мені хотілося б, щоб він збрехав.

Не пригадую, коли Варнер пішов.

Я не пам'ятаю, як він пішов чи що казав. Я знаю лише те, що доволі довго лежала тут на підлозі, скрутившись клубочком. Доволі довго, щоб сльози перетворилися на сіль, доволі довго, щоб у горлі пересохло, і щоб

потріскалися губи, і щоб у голові гупало так сильно, як і в серці.

Я повільно сідаю, відчуваючи, як десь у черепі перевертається мій мозок. Мені вдається залізти на ліжко і сісти, тіло досі онімиле, та якось я притягую коліна до грудей.

Життя без Адама.

Життя без Кенджі, без Джеймса, і Кастла, і Соні, і Сарі, і Брендана, і Вінстона, й усіх членів Омега-Пойнт. Усіх моїх друзів знищили одним натиском кнопки.

Життя без Адама.

Я міцно притискаю коліна до себе, молюся з надією, що біль мине.

Він не минає.

Адама немає.

Моє перше кохання. Мій перший друг. Мій єдиний друг, коли в мене не було жодного, а тепер немає і його, я не розумію, що відчуваю. Здебільшого почуваюся дивно. Почуваюся порожньою, розбитою, обдуреною, винною, злою і нестерпно, нестерпно зажуреною.

Ми росли нарізно, відколи потрапили до Омега-Пойнту, але в цьому була винна я. Він хотів від мене більшого, а я хотіла, щоб він прожив довге життя. Прагнула захистити його від болю, який могла завдати. Намагалася забути його, рухатися вперед без нього, підготувати себе до майбутнього, яке проведу без нього.

Я думала, він залишиться живим, якщо я триматимуся подалі від нього.

Дурне дівчисько.

Свіжі сльози стрімко й беззвучно котяться по моїх щоках у розкритий рот, який намагається вхопити повітря. Мої плечі без упину трусяться, руки весь час стискаються в кулаки, моє тіло судомить, коліна б'ються одне об друге, старі звички просочуються крізь шкіру, рахую тріщини

і кольори, і звуки, і здригання, погойдуюся вперед-назад,
вперед-назад, вперед-назад, я мушу його відпустити, я му-
шу його відпустити, я мушу, я мушу

Я заплющую очі

і *вдихаю*

Різке, важке, хрипле дихання.

Вдих.

Видих.

Рахую.

«Я була тут раніше», — нагадую собі. Я була самот-
нішою, ніж зараз, більш безнадійною, ніж зараз, більш
відчайдушною, ніж зараз. Я була тут раніше — і вижила.
І зараз зможу це подолати.

Але ніколи мене так ретельно не грабували. Кохання
і можливості, дружба і майбутнє — усе це зникло. Мені
треба все починати спочатку; знову зіткнутися зі світом
сам на сам. Мені треба зробити фінальний вибір: здатися
чи продовжувати боротьбу.

Тож я встаю на ноги.

В голові паморочиться, думки переміщуються, але я ков-
таю сльози. Я стискаю кулаки і намагаюся не закричати,
я ховаю спогади про своїх друзів у серце і

помста,

здається,

ще ніколи не здавалася такою солодкою.

ТРИ

Тримайся

Стій

Зачекай

Будь сильною

Тримайся

Тримайся міцно

Видавайся сильною

Не спи

Одного дня я можу зламатися

Одного дня я можу

Звільнитися

Повертаючись, Варнер не приховує свого здивування.

Дивлюся вгору, згортаю блокнот, який тримаю в руках. «Я це забираю», — кажу йому.

Він кліпає.

— Тобі краще.

Я киваю через плече.

— Мій блокнот просто лежав тут, на тумбочці біля ліжка.

— Так, — повільно промовляє Варнер. Обережно.

— Я його заберу.

— Я розумію, — він досі стоїть біля дверей, застигши на місці, витріщається на мене. — Ти, — він хитає головою, — вибач, ти кудись збираєшся?

І лише тепер я розумію, що йшла до дверей, зупинившись на півдорозі.

— Мені треба звідси вибратися.

Варнер нічого не каже. Він робить кілька обережних кроків, знімає куртку, накидає її на стілець. Дістає з кобури на спині три пістолети, і, не поспішаючи, кладе їх на стіл, де раніше лежав мій блокнот. Нарешті Варнер підводить погляд і на його обличчі проступає легка усмішка.

Руки в кишенях. Усмішка ширшає.

— Куди ти зібралася, любя?

— Мені треба дещо залагодити.

— Усе добре? — він притуляється плечем до стіни, схрещуючи руки на грудях. Варнер досі усміхається.

— Так, — я починаю дратуватися.

Варнер чекає. Дивиться. Киває раз, наче каже «продовжуй».

— Твій батько...

— Не тут.

— Ох.

Я намагаюся приховати здивування, але тепер не розумію, чому думала, що Андерсон буде тут. Це все ускладнює.

— Ти справді думала, що зможеш ось так просто вийти з цієї кімнати, — запитує мене Варнер, — постукати у двері мого батька і розібратися з ним?

«Так».

— Ні.

— Така правда, як на вербі груші, — промовляє Варнер м'яко.

Я дивлюся на нього.

— Мій батько пішов, — повідомляє Варнер. — Він повернувся в столицю, і забрав із собою Соню й Сару.

Я судомно вдихаю.

Варнер більше не усміхається.

— Вони... живі? — запитую.

— Я не знаю, — він злегка здригається. — Гадаю, що так, адже в будь-якому іншому стані вони йому не потрібні.

— Вони *живі*? — серце починає калатати так швидко, що в мене зараз станеться напад. — Мені треба їх повернути, треба їх знайти, мені...

— Тобі що? — Варнер пильно дивиться на мене. — Як ти дістанешся до мого батька? Як ти його здолаєш?

— Я не знаю! — тепер я ходжу по кімнаті. — Але мені треба їх знайти. Можливо, вони єдині друзі, як залишилися у цьому світі, і...

Я замовкаю.

Несподівано розвертаюся, серце падає в п'яти.

— А що як є й інші? — шепочу я, надто нажахана, щоб сподіватися на це.

Я спиняюся напроти нього.

— Що як вижити вдалося ще комусь? — запитую тепер гучніше. — Що як вони десь ховаються?

— Навряд чи.

— Але така ймовірність є. Правда ж? — запитую в розпачі. — Якщо є бодай найменший шанс...

Варнер зітхає. Проводить рукою ззаду по волоссю.

— Якби ти бачила ті руйнування, які бачив я, ти б зараз нічого подібного не казала. Надія розіб'є твоє серце.

Ноги знову починають підкошуватися.

Я чіпляюся за раму ліжка, швидко дихаючи, мої руки трусяться. Більше нічого не знаю. Я ж насправді не знаю, що сталося в Омега-Пойнті. Не знаю, де столиця і як туди дістатися. Не знаю, чи вдасться мені взагалі дістатися до Соні і Сари вчасно. Але не можу позбутися цієї несподіваної дурної надії, що моїм друзям якось вдалося врятуватися.

Адже вони сильніші за це — вони розумніші.

— Вони так довго планували цю війну, — чую я свої слова. — У них мав бути якийсь запасний план. Місце, де можна сховатися...

— Джульетто...

— Чорт забирай, Варнере! Я мушу спробувати. Ти мушиш дозволити мені перевірити.

— Це ненормально, — він не дивиться мені в очі. — Тобі небезпечно думати, що комусь вдалося врятуватися.

Я пильно спостерігаю за його сильним мужнім профілем. Варнер роздивляється власні руки.

— Прощу, — шепочу я.

Він зітхає.

— Мені треба днями вирушати до бараків, щоб проконтролювати процес відновлення території. — Варнер

напружується, коли це говорить. — Загинуло багато цивільних, — пояснює він, — надто багато. Ті, кому вдалося вижити, травмовані й пригнічені, як і хотів мій батько. Їх позбавили будь-якої останньої надії на повстання.

Тяжкий вдих.

— Тож тепер треба все швидко довести до ладу, — продовжує він. — Тіла прибирають і спалюють. Пошкоджені житлові модулі замінюють. Цивільних повертають до роботи, сиріт переселяють, діти, що вижили, повертаються у школи у своїх секторах.

— «Відродження», — зітхає він, — не дає людям часу сумувати.

Між нами западає важка мовчанка.

— Поки я оглядатиму залишки, — промовляє Варнер, — то можу подумати, як тобі повернутися в Омега-Пойнт. Я можу показати тобі, що там сталося. А тоді, отримавши докази, зробиш висновки сама.

— Які висновки?

— Маєш вирішити, яким буде твій наступний крок. Можеш залишитися зі мною, — пропонує він, вагаючись, — або, якщо хочеш, можу влаштувати тобі таємний сховок, житимеш непоміченою десь на землях, які ніхто не контролює, — тихо продовжує Варнер. — Тебе ніколи не знайдуть.

— Ох.

Пауза.

— Так, — погоджується він.

Ще одна пауза.

— Або, — кажу йому я, — я піду, знайду твого батька, вб'ю його і тоді сама розбиратимуся з наслідками.

Варнер пробує приховати усмішку, та йому це не вдається.

Він дивиться вниз і злегка усміхається, а тоді підводить погляд на мене. Він хитає головою.

— Що смішного?

— Моя люба дівчинко.

— *Що?*

— Я так давно чекав цієї миті.

— Ти про що?

— Нарешті ти готова, — промовляє він. — Нарешті ти готова до битви.

Мене пронизує шок.

— Звісно, що готова.

У цю мить мене бомбардують спогади про поле бою, про жах від того, що мене застрелили. Я не забула своїх друзів, ані своє оновлене переконання, свою рішучість зробити все по-іншому. Інакше. Битися цього разу по-справжньому, без вагань. Не важливо, що станеться, і не важливо, що я дізнаюся, для мене більше немає шляху назад. Інших альтернатив немає.

Я не забула.

— Я йтиму вперед або помру.

Варнер сміється вголос. Здається, він от-от заплаче.

— *Я справді* збираюся вбити твого батька, — зізнаюся йому, — і зруйнувати «Відродження».

Він досі сміється.

— Я це *зроблю*.

— Знаю, — визнає Варнер.

— Тоді чому ти з мене смієшся?

— Я не сміюся, — м'яко каже він. — Просто цікаво, чи треба тобі моя допомога.

ЧОТИРИ

— Що? — швидко кліпаю, не вірячи своїм вухам.

— Я завжди казав тобі, — промовляє Варнер, — що з нас вийде прекрасна команда. Завжди казав, що чекаю,

коли ти будеш готова, коли пізнаєш власну лють, власну силу. Чекав на це з дня нашого знайомства.

— Але ти хотів використати мене у «Відродженні», хотів, щоб я мордувала невинних людей.

— Це неправда.

— Що? Ти про що взагалі? Ти ж *сам* мені казав...

— Я збрехав, — знизав він плечима.

Мій рот застиг напіввідкритим.

— Є три речі, які ти маєш про мене знати, любя, — Варнер ступає вперед. — По-перше, — каже він, — я ненавиджу власного батька більше ніж ти можеш уявити, — Варнер прокашлюється. — По-друге, я беззастережно егоїстична людина, яка майже за кожної ситуації ухвалює рішення, опираючись виключно на власні інтереси. І потрете, — він робить павзу і дивиться вниз. Злегка усміхається: — Я ніколи не мав наміру використати тебе як зброю.

Мені бракує слів.

Я сідаю.

Оніміла.

— Я розробив цю схему виключно, щоб задовольнити батька, — пояснює Варнер. — Мав переконати його, що непогано інвестувати в когось такого як ти, що ми змогли б використати тебе і отримати військову вигоду. А якщо вже зовсім чесно, я досі не розумію, як це все прокрутив. Сама ідея була безглуздою. Вкладати час, гроші й енергію на виправлення нібито психотичної дівчини, щоб застосувати її для тортур? — Він хитає головою. — Я із самого початку знав, що все буде даремно, що ми змарнуємо час. Є більш ефективні способи отримання інформації від тих, хто не хоче говорити.

— Тоді чому, навіщо тобі була потрібна я?

У його очах бринить щирість.

— Я хотів дослідити тебе.

— Що? — хапаю повітря.

Варнер розвертається до мене спиною.

— Ти знаєш, — каже він так тихо, що мені доводиться витягнутися, аби його почути, — що у тому будинку живе моя мама? — Варнер дивиться на зачинені двері. — У тому, куди тебе привів мій батько. У тому, де він тебе підстрелив. Вона була у своїй кімнаті. Далі коридором від місця, де він тримав тебе.

Я мовчу, Варнер розвертається обличчям до мене.

— Так, — шепочу я. — Твій батько щось про неї казав.

— Правда? — тривога прокочується по його обличчю. Але він швидко маскує емоції. — І що саме він розповідав про неї? — запитує він, намагаючись здаватися спокійним.

— Що вона хвора, — відповідаю і відчуваю ненависть до себе через тремтіння у тілі. — Що він тримає її там, тому що в бараках їй недобре.

Варнер тулиться до стіни так, наче йому треба опора. Він тяжко дихає.

— Так, — зрештою зітхає Варнер. — Це правда. Вона хвора. Мама захворіла дуже раптово, — він дивиться в якусь далеку точку, ніби в іншому світі. — Коли я був дитиною, вона здавалася мені цілком нормальною, — розповідає Варнер, безперестану крутячи нефритовий перстень на пальці, — а одного дня вона просто... зламалася. Роками просив батька пошукати лікування, знайти засоби, але йому було байдуже. Я самотужки шукав того, хто їй допоможе. Але не знайшов нікого, хто міг би сказати, що з нею не так, — каже Варнер, тяжко дихаючи, — Вона у постійній агонії, а я надто егоїстичний, щоб дати їй померти.

Він підводить погляд.

— Пізніше я дізнався про тебе. Ходили про тебе деякі історії, чутки, — зізнається Варнер. — І це дало мені надію, вперше за весь час. Я хотів отримати до тебе доступ.

Я хотів тебе дослідити. Прагнув спершу пізнати тебе й зрозуміти. Бо в усіх моїх дослідженнях ти була єдиною, хто міг би дати відповіді про стан моєї мами. Я був у відчаї, — каже він. — І хотів спробувати хоч щось.

— Що ти маєш на увазі? — запитую. — Як хтось такий, як я, може допомогти твоїй мамі?

Його погляд знову зустрічається з моїм, в очах полемічне біль.

— А от так, люба. Ти не можеш нікого торкатися. А її, — уточнює він, — не можна торкатися.

П'ЯТЬ

Я втрачаю здатність говорити.

— Нарешті я зрозумів її біль, — зізнається Варнер. — Нарешті збагнув, що вона може відчувати. Завдяки тобі. Бо я бачив, що він зробив із тобою — що він із тобою робить, я бачив, як ти несеш цей тягар, як тримаєш у собі таку силу і живеш серед тих, хто тебе не розуміє.

Він знову схиляє голову до стіни, притискаючи долоні до очей.

— Мама, як і ти, — каже Варнер, — відчуває, що всередині неї зачаївся монстр. Але, на відміну від тебе, її єдина жертва — вона сама. Вона не може жити у власному тілі. Ніхто не може торкнутися до неї, навіть вона не може цього зробити власними руками. Не може прибрати волосся з лоба чи стиснути кулаки. Мама боїться розмовляти, ворушити ногами, витягувати руки, навіть сісти зручніше не може, і все тому, що будь-який дотик до її шкіри завдає їй нестерпного болю.

Варнер знесилено опускає руки.

— Здається, — промовляє він, з усіх сил намагаючись здаватися спокійним, — щось у теплі людського контакту пробуджує цю жахливу, руйнівну силу всередині неї, та

оскільки вона є і збудником і реципієнтом болю, то нездатна вбити себе. Тож вона наче бранка у власному тілі, нездатна втекти від цих тортур.

Мої очі немилосердно печуть. Я швидко кліпаю.

Упродовж багатьох років мені здавалося, що в мене складне життя; мені здавалося, я зрозуміла, що значить «страждати». Але це. Це щось таке, що я навіть не можу почати розуміти. Я ніколи не думала, що комусь може бути гірше, ніж мені.

Мені стає соромно від того, що я взагалі колись себе жаліла.

— Довго, — продовжує Варнер, — я думав, що вона просто... нездужає. Мені здавалося, у неї якась хвороба, що вражає її імунну систему, щось, що робить її шкіру чутливою і через що вона відчуває страшний біль. Припускав, що за наявності належного лікування вона одужає. Я не втрачав віри, — продовжує він, — доки зрештою не збагнув, що пройшли роки — і за цей час не сталося жодних змін. Постійна агонія почала руйнувати її психічну стійкість; зрештою вона відмовилася від життя. Мама дала болю перемогти. Вона відмовилася вставати з ліжка і регулярно їсти; перестала дотримуватися гігієни. Тому мій батько вирішив накачувати її наркотиками.

— Він тримав її в тому будинку, де, крім неї, для компанії була лише медсестра. Тепер в мами залежність від морфію, і вона цілком збожеволіла. Вона більше не знає, хто я. Не впізнає мене. І під час тих кількох разів, коли я намагався забрати в неї наркотики, — каже Варнер, стишуючи голос, — вона намагалася мене вбити.

Якусь мить він мовчить, наче забув, що я досі тут.

— Мое дитинство було переважно стерпним, — пояснює Варнер, — але лише завдяки їй. А мій батько, замість того, щоб дбати про неї, перетворив її на невідому істоту.